

Република Србија
УПРАВНИ СУД
9 У 18487/10
30.08.2011. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Зорице Китановић, председника већа, Руже Урошевић и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судијским сарадником Еленом Петровић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље В. Р. из З., Улица ..., коју заступа М. Д., адвокат из Б., Улица ... , изјављеној против туженог Министарства за људска и мањинска права Републике Србије – Сектора за правне и опште послове, ради поништаја решења број ... од ... године, у правној ствари оцене рада и престанка радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 30.08.2011. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства за људска и мањинска права Републике Србије – Сектора за правне и опште послове број ... од ... године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, у ставу првом диспозитива, одређује се тужиљи, државном службенику, распоређеној на радно место за вођење регистра и спровођење избора националних савета националних мањина, у звању саветник, у Одсеку за избор националних савета националних мањина и вођење регистра, у Сектору за унапређење и заштиту права националних мањина, у поступку провере квалитета рада државног службеника, оцена “не задовољава”. Ставом другим диспозитива оспореног решења, утврђује се да даном коначности тог решења тужиљи престаје радни однос у

Министарству за људска и мањинска права, док се ставом трећим утврђује да је решење коначно даном потписивања пријема од стране државног службеника.

У складу са поуком о правном леку датом у оспореном решењу, тужила је благовремено, поднела тужбу Управном суду којом оспорава правилност и законитост решења туженог органа са свих законом предвиђених разлога. Наводи да је тужени погрешно извршио оцењивање у складу са одредбом члана 10. Закона о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији, уместо применом одредаба Закона о државним службеницима. Сматра да је по поменутом Закону о државним службеницима требала да буде упућена на ванредно оцењивање, односно да је могла бити упућена и на додатно стручно оспособљавање, а што је орган пропустио да учини. Истиче да је тужени дао паушалну оцену њеног рада и да није резултате рада оценио по сваком од основа који су предвиђени у одредби члана 82. став 2. Закона о државним службеницима. Додаје и да јој није омогућено да узме учешће у поступку оцењивања, чиме јој је онемогућено да штити своја права која јој по закону и Уставу припадају. Поред указаних повреда у поступку оцењивања квалитета рада, тужила истиче и да оцену њеног рада није дало лице које је овлашћено за оцењивање, тј. оцену је дао помоћник министра, уместо шеф Одсека за унапређење и заштиту права националних мањина, који је њен непосредни руководиоцац и коме су познати резултати њеног рада. Посебно истиче да оцена о квалитету њеног рада представља претходно питање за престанак рада о коме се морало посебно одлучивати, те зависно од исхода тог поступка да се одлучи о радном односу. Обзиром на изнето, предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење, као и да наложи туженом органу да тужилу врати и распореди на радно место на коме је радила до престанка рада.

Тужени орган, у одговору на тужбу остаје у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предлаже да суд тужбу одбије, као неосновану и обавезе тужилу да надокнади све трошкове овог спора.

Решавајући овај спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби чл. 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом чл. 41. ст.1. Закона о управним споровима, Управни суд по оцени навода тужбе, одговора на тужбу и доказа у списима, нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења произлази да је тужени орган одлуку као у диспозитиву истог, донео са разлога што је применом одредбе члана 10. Закона о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији, извршио оцењивање запослених, у ком поступку је између осталих извршена провера квалитета рада државног службеника, односно тужиље, којом приликом су у обзир узети постигнути резултати у извршењу послова радног места и утврђених радних циљева, самосталност, стваралачка способност, предузимљивост, прецизност и савесност, сарадња са другим државним службеницима као и остале способности и утврђено је да тужиља не остварује резултате рада, односно да нема потребна знања и способности за обављање послова на којима ради. Између осталог, утврђено је да је многе послове и налоге претпостављених извршавала несавесно, па је тако за потребе једног од најважнијих задатака министарства – припремне активности за спровођење избора за националне савете националних мањина, њен конкретан задатак био да припреми списак свих општина у Републици Србији и упути им кратак допис са обавештењем представницима који би похађали обуку за савладавање софтвера за упис у посебан бирачки списак националних мањина, а да је тужиља и поред тога што јој је у више наврата стављена у изглед важност задатка, учинила пропусте на тај начин што за обуку није обавестила и позвала више десетина општина, односно није могла да да одговор претпостављенима које општине је на крају обавестила о обуци, а које није. Поред тога, наведене су и друге ситуације у којима је тужиља показала нестручност и несавесност. На основу изнетог, тужиља је решењем туженог органа “о оцени квалитета рада” оцењена оценом “не задовољава”, и истим решењем је утврђено да даном коначности тог решења тужиљи престаје радни однос код туженог, с тим да решење постаје коначно на дан када државни службеник потпише пријем решења.

Међутим, по налажењу Управног суда, нису били испуњени услови да се истим решењем одлучи о питању оцењивања државног службеника и о престанку њеног радног односа, будући да је коначност решења о оцењивању предуслов за доношење решења о престанку радног односа.

Одредбом члана 10. став 1. Закона о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији (“Службени гласник РС”, бр. 104/2009), прописано је да су руководиоци органа државне управе, јавних агенција и организација за обавезно социјално осигурање и друга овлашћена лица у тим органима, односно организацијама, у складу са законом, дужни да изврше проверу квалитета рада

запослених у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог Закона, док је одредбом става 5. истог члана закона прописано да државном службенику коме у поступку оцењивања решењем буде одређена оцена “не задовољава” престаје радни однос даном коначности решења.

Одредбом члана 132. Закона о државним службеницима (“Службени гласник РС”, бр. 79/2005 ... 104/2009), прописано је да о томе да је државном службенику престао радни однос по сили закона руководилац органа доноси решење којим утврђује разлог због кога је радни однос престао и дан када је радни однос престао, као и да се против таквог решења може покренути управни спор.

Код оваквог стања ствари, тужени орган је био дужан да донесе одлуку о оцењивању државног службеника, да ту одлуку, на начин прописан Законом о државним службеницима, достави државном службенику и да тек пошто та одлука постане коначна, донесе решењем којим ће утврдити разлог због кога је радни однос престао и дан када је радни однос престао.

Поред тога, оспорено решење је фактички неизвршиво у делу који се односи на престанак радног односа, јер датум престанка радног односа није диспозитивом одређен. Чињеница је да у случају када државни службеник буде оцењен са оценом "не задовољава", радни однос му престаје по самом закону у складу са одредбом члана 10. став 5. Закона о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији ("Службени гласник РС", бр. 104/2009), али се разлог за престанак радног односа и датум престанка радног односа морају утврдити посебним решењем, у смислу наведене одредбе члана 132. Закона о државним службеницима. Ово стога, што датум престанка радног односа није законом одређен, већ одредив, па је управо то разлог због кога је и требало донети посебно решење о престанку радног односа, пошто се претходно утврди са којим датумом је државном службенику радни однос престао, односно када је постала коначна одлука о оцењивању, а што представља будућу неизвесну околност коју треба утврдити на основу доказа о извршеном достављању решења о оцењивању.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, Управни суд је донео одлуку као у диспозитиву пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09) и вратио предмет надлежном органу на поновно одлучивање, сагласно одредби

члана 42. истог Закона, при чему је тужени орган дужан да донесе ново и на закону засновано решење, везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка, сагласно одредби члана 69. став 2. наведеног Закона.

Имајући у виду да је тужба уважена, суд је нашао да је неоснован захтев туженог за накнаду трошкова спора, па је применом одредаба чл. 66. и 67. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09) и чл. 146. и 149. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 125/04 и 111/09), а чије се одредбе примењују на основу одредбе чл. 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 30.08.2011. године, 9 У 18487/10

Записничар
Елена Петровић,с.р.

Председник већа- судија
Зорица Китановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉК